

" Αγαπημένο μου ραδιόφωνο " .

Δόξα στόν Ήφιστο, που εulόγησε τ' ανθρώπου τή σοφία: Δόξα καί σή σοφία τούτη, που δημιούργησε τόσα:

Πρέπει μέ εulάβεια νά απευθυνόμαστε πρός τούς μεγάλους εφευρέτες, εuεργέτες τής ανθρωπότητας. Ἡ ἐπινοητικότητά τους ἔδωσε στόν ἄνθρωπο τόσα ἀγαθά, που οὔτε κἀν θά μπορούσαν νά τά ὀνειρευτοῦν, ὅσοι ἔζησαν πρὶν ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες. Ἀπέραντη ἡ εuγνωμοσύνη μας πρός τίς εuγενικὲς τοῦτες μορφές.

Καί νά.....ραδιόφωνο: Τί εἶναι πάλι τοῦτο; Τό σχῆμα του τετράγωνο, στό ἐσωτερικό του βρίσκονται σπλάχνα, προστά κι ἓνα μάτι φωτεινό, που ἀνοίγει καί κλείνει τὰ βλέφαρά του, σου κἀνει νεῦμα ἀνάλογο κἀθε φορά καί σέ κατὰ το-πρίζει. Ἐκεῖ προστά καί ἓνας πλυνκας. Πάνω σ' αὐτόν οἱ πόλεις τοῦ κόσμου καί ἓνας δειχτής κἀθε φορά σταματᾷ σ' ὅποια θέλουμε, κι ἀκιοῦμε ἔτσι τή φω-νή της. Θυνές ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀπὸ τήν Ἀμερικὴ, Ἀσία, Μέση Ἀνατολή, Εὐρώπη, χιλιάδες γλῶσσες καί τραγοῦδια. Ἀπὸ τήν πίσω μεριά τὰ σύρματα, λεπτά καί ὁμορφα συναρμολογημένα, μέ τρόπο μυστήριο καί θαυμαστό δίνουν στό ραδιό-φωνο τήν τροφή του.

Τέτοια περίπου εἶναι ἡ μορφή του. Τί εἶναι ὁμως; Μήπως ἄψυχο μηχανήμα; γιὰ ἓνα ἐργαλεῖο ἐκιδέξιο; Ἐχει τήν ιδιότητα τοῦ μηχανήματος, μά ὅχι....δέν εἶναι ἄψυχο.

Τί νά πρωτοποῦμε; Τίς χρήσιμες πληροφορίες, που δίνει σέ κἀθε ἐπαγγελ-ματί, καί τήν ψυχαγωγία, που χαρίζει μέ τόση ποιικιλία; Εἶναι στ' ἀλήθεια φί-λος καί συνεργάτης πανῶριβος.

Ἐπιτρέψτε μου τώρα, νά ἀποκαλύψω τίς ιδιαίτερές μου σχέσεις μέ τοῦ-το τό φίλο καί νά σᾶς ἐκμυστηρεῦτῶ ἀκόμη τό φλογερὸ μου αἶσθημα, θρεφτὰρι τής ζωῆς μου ἐδῶ καί ἔξι χρόνια, ἀπὸ τότε, που ἀπόκτησα τήν ἀγαπημένη μου τούτη συντροφιά.

Πρώτη μέρα γνωριμιᾶς: Μοῦ εἶπε βουβά ὁ φίλος μου - τό ραδιόφωνο - νά τό τοποθετήσω πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι καί νά μή τοῦ ἀλλάξω τή θέση αὐτή ποτέ. Ἐπειτα μοῦ ἔκανε νεῦμα γιὰ τὰ σύρματα. Κατάλαβα, πῶς θέλει νά τὰ ἐνώσω μέ τήν πλάτη του. Ἐγιναν ὅλα. Τότε μέ ρώτησε καί πάλι βουβά: Τί θέλεις ἀπὸ μέ-να; - Θέλω νά μοῦ μιλήσης, νά μοῦ κἀνης συντροφιά.

Μέ δισταγμὸ ἔστριφα ἓνα κουμπὶ του. Ἡ συμπεριφορὰ μου καθοῦλου εu-γενική, μά ἦταν ἀπαραίτητη. Ἦθελε τούτη τή μαγική κίνηση ὁ φίλος, γιὰ νά μι-λήση. Δέν ἔκανα καλὰ τήν κίνηση, φαίνεται, καί ὁ φίλος ἄρχισε νά μοῦ μιλᾷ δυνατὰ, νευριασμένα. Θά εἶναι, εἶπα, πολὺ εuαίσθητος. Ἐστριφα τότε ἀντιστροφὰ τό κουμπὶ. Τὰ νεῦρα χάθηκαν τόσο, που ἡ φωνή τοῦ φίλου μου ἔβγαινε πολὺ ἀ-δύναμη, σὺν ὀρρωστημένη. Κατάλαβα τό μυστικό καί ρύθμισα τὰ πράματα ἔτσι, που ἀπὸ τότε δέν ἔχομε καμμιὰ παρεξήγηση, καμμιὰ παραφωνία.

• Ο καλός μου φίλος συνεχίζει την ευγενική του συμπαράσταση προς εμένα. Μου λέει τα πολιτικά γεγονότα, ανακοινώνει κάθε είδους νέα, όχι μόνο ντόπια αλλά και του εξωτερικού, και μου προσφέρει, όσο μπορεί, σχεδόν ό,τι θα μπορούσα να διαβάσω σε βιβλία. - Μείνε ήσυχος, μου λέει, δε θα κουραστώ ποτέ, μονάχα... τα σύρματα, τα σύρματα, μή κοπή ή αναπνοή μου.

• Απεναντι στην ευγενική τούτη προσφορά, πρόσφερα κι' εγώ, ό,τι μπορούσα. Έδωσα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου την αγάπη μου. Μέσ' στην καρδιά μου θεμέλιωσε ό έρωτας του ραδιοφώνου τό παλάτι του. Κι' όταν άκούω αισθάνομαι την ανάγκη από τόν έρωτα μιας κόρης, ό φίλος μου παρουσιάζει μια ξαπτινή νεράιδα, που με όλόγλυκη φωνή άπαγγέλει ποίημα όμορφο, έρωτικό, πλατωνικό. Μου γεμίζει τό κενό της ψυχής μου κι' έπειτα με χαιρετά, όχι για πάντα. Τι άλλο να μου προσφέρει;

Κάποτε άνοιξα μόνος μου ένα ντουλάπι και πήρα κάποιο βιβλίο. Τερπέλη έγώ, όπως πάντα, να τό διαβάσω μόνος μου, τό πήγα στο φίλο μου, τό ραδιόφωνο τό έβαλα μπροστά του, έστριφα τό κουμπί. - Σέ παρακαλώ, του είπα, διάβασέ μου το. • Ο φίλος μου έξήγησε έμμεσα. • Αρχισε να μου διαβάζη άλλα πράγματα. Κατάλαβα, πως κι' αυτός δέν μπορεί να κάνει του κεφαλιού του, γιατί δέν είναι παντοδύναμος. Μένει <sup>στην</sup> ~~στη~~ γενεά τόν ρώτησα: γιατί δέν μπορείς να μου διαβάσης τό βιβλίο, που σου δίνω, μια που διαβάζεις τόσα άλλα; Και τότε, άντι να πέρω άπάντη, μου έκανε κι' αυτός έρώτηση: Γιατί κι' εσύ, ενώ κάνεις τόσες άλλες δουλιές δέν μπορείς να διαβάσης μόνος σου; Νομίζεις, πως πιστεύω, ότι είσαι τερπέλη;

Έγινε από τή φαντασία κι' άναλογίστηκα την πραγματικότητα. Πόσο πανάκριβη μου είναι ή προσφορά του ραδιοφώνου, μια που ή δράση μου δέν μπορεί να μέ βοηθήση. Δέν παραπονέθηκα για την άδυναμία, που την άντικατέστησα με άλλη δύναμη, με συγκινήθηκα με την ευγένεια του καλού φίλου.

Πολλές φορές προκάλεσα τή διωβολογημένη άγανάκτηση συνανθρώπων μου στην έπιμονή μου, να μου διαβάσουν κάτι, που δέν μπορούσα να τό άκούσω από τό ραδιόφωνο. Είναι στ' αλήθεια πολύ δύσκολο, να διαβάσης κείμενο, χωρίς διάθεση να τό καταλάβης εσύ, αλλά να τό καταλάβη άλλος. Αισθάνομαι τόν έαυτό μου ένοχο, για τούτο τόν έξαναγκασμό, που κάνω κάποτε, γιατί ενώ είναι άπαράιτος, δέν είναι καθόλου ευγενικός. • Έπειτα ή ψυχή του ανθρώπου, δέν μπορεί να άντέξη, ίσως, στην πορεία του φτερωτού νοού κι' άς έχουν τα ταξείδια όμορφα κι' άς την νιώθουν οι κουρασμένοι στην ψυχή.

• Η κούραση της ψυχής όμως, δέν διώχνεται και δύσκολα. Κουράζεται ή ψυχή, εάν δέν υπάρχει θέληση για τή συγκέντρωση του έαυτού μας, στον μοναδικό άγωνα της ζωής, με άντικείμενο μονάχα τό ώραίο. • Αν σκοπίσμε τίς δυνάμεις μας σε κάθε είδος άπασχολήσεις πρόσκαιρης εύτυχίας, τότε τό κουρασμένο σώμα, θα κάνει άνήμπορη και την ψυχή, άνίκανη να δράση, γιατί τό σώμα θα της κάνει άπεργία.

Σκέπτομαι όλα αυτά κι' έπειτα γυρίζω στο ραδιόφωνο. Πρίν του μιλήσω, μου μιλά: - Δέ με ρώτησες ποτέ, μου λέει, για τή δική μου ψυχή. Θαντάζεσαι, πως σου μιλώ μηχανικά μονάχα; Έχω κι' εγώ ψυχή, πιο μεγάλη, πιο άτσαλάνια από την ψυχή του ανθρώπου. Έχω κι' εγώ αισθήματα. Έχω χρέος ιερό, να

κουράζομαι ποτέ, γιατί άλλιώς θά ρίξω σέ βαθύ σκοτάδι έκείνους, ποῦ δέν  
μποροῦν νά διαβάσουν. "Ετσι ἄς φαίνομαι άψυχο, ἔχω πλειότερη ζωντάνια, πλειό-  
τερη εὐαισθησία, γιατί έμπρός:... ἄς μέ συναγωνιστή, ὅποιος καυχέται, ὅτι σέ  
ἀγαπᾷ καί θά δοῦμε, ποιός θά κουρασθῇ, νά σοῦ διαβάξῃ; "Ε... φίλε μου, εἶπε, συ-  
νεχίζοντας, οἱ ἄνθρωποι γίναν οἱ ἴδιοι μηχανές καί τήν ψυχή τους τήν ἔσω-  
σαν ἑκεί, γιά νά μείνουμε ἐμεῖς ἀνοήραστοι συμ-αραστιάτες, σέ ὅσους ἔχουν  
τήν εὐγενή καλωσύνη, νά δεχτοῦν τήν συντροφιά μας. "Ομως, φίλε μου, δέ σοῦ τά  
λέω αὐτά, γιά νά σέ υποχρεώσω. Συνέχισε, μοῦ εἶπε, τό δρόμο σου ἡσυχος, χωρίς  
κανένα ψυχικό βάρος καί μέ αἰσιοδοξία, ὅπως πάντα.

οὔτα τά λόγια τοῦ φίλου ραδιοφώνου πρόστδαν κι ἄλλη δύναμη στήν ψυ-  
χή μου, κι ἄλλο κουράγιο. Τότε εἶπα στό ραδιόφωνο: - Σέ εὐχαριστῶ, ποῦ μοῦ  
λές ὅλα τά καθεήκαστα τῆς οἰκουμένης. Ἄλλά θέλω καί κἀτι ἄλλο ἀπό σένα:  
θέλω νά μέ ἀποδοῦς κι ἑσὺ. "Ο, τι μοῦ περνάει ἀπό τή σκέψη, θέλω νά σοῦ τό  
πῶ κι ἑσὺ νά μοῦ τό σημειώνης, νά μοῦ τό ψάψῃς, γι ἄ νά μή μοῦ φύγουν κἀ-  
ποιες μικρές ἐμπνεύσεις, σκέψεις καί στοχασμοί. "Αν μέ ἐξυπηρετήσης καί σ'  
αὐτό, θά δουλέψω μέ καλλίτερο σύστημα καί θά'χω πλειότερη ἀπόδοση. - "Αδύνα-  
το, μοῦ εἶπε. Τούτη τῇ δουλειᾷ δέν τήν κἀνω, δέν μπορῶ νά τήν κἀνω. Εἶναι τοῦ-  
το ἀδύνατο; Καί τότε τό ραδιόφωνο μοῦ ὑπέδειξε τόν ἀδελφό του. - Μή στε-  
νοχωριέσαι, μοῦ εἶπε. Ζήτησε καί τῇ συντροφιά τοῦ μαγνητοφώνου καί θά πᾶνε  
ὅλα καλά. Εἶναι ἀδελφός μου, μόνο, ποῦ τῇ φωνή μας τήν παίρνουμε ἀπό διαφορε-  
τικές πηγές. Θά σοῦ εἶναι κι αὐτός, ὅπως κι ἐγώ, καλός φίλος, ἀκούρατος καί  
θά σέ νιώθῃ τόσο.

"Αγαπημένο μου ραδιόφωνο, σέ εὐχαριστῶ. Καλέ μου φίλε, δύναμη καί κουρά-  
γιο νά'χης, τοῦ εἶπα, κι ἐκεῖνο μοῦ ἀπάντησε: - Θά ἔχω, θά ἔχω. Μείνε ἡσυχος.  
Μονάχα.... τά σύρματα:.... τά σύρματα:.....

Στάθης Εὐσταθιάδης.